

[A-7]

No. of printed pages: 2

SARDAR PATEL UNIVERSITY
MA Final (External) Examination
Tuesday, 31 March 2015
10.30 am - 1.30 pm
SAN 506 - Sanskrit Paper VI : Vedanta
 (१) ब्रह्मसूत्राणुभास्यम् (१ २ अध्याय नियतांशः)
 (२) श्रीभास्यम् (१-१-१)

Total Marks: 100

प्र.१ गभे ते वे सानुपाए समभापो.

(१४)

- (१) स्यादेतत् । ब्रह्मविचार एवारम्मणीयो न धर्म विचारः, सर्ववेदव्यास- कर्त्रा वेदव्यासेनाकृतत्वात्तुच्छकाफत्वाव्य । कल्पोल प्रकारेण निः सन्दिग्धं करणसामवाच्च । आचार परम्परयापि करणसम्भवाच्च । एतर्ह्यति सन्देहे सूत्रभाष्ययाज्ञिकानामे वानुकृतिः क्रियते न मीमांसकस्य । तस्मात्साङ्गवेदाध्येतुर्निःसन्देहकरणसम्भवात् पूर्वयापि कृतम् ।
- (२) न विद्यते शब्दो यत्रेत्यशब्दं सर्ववेदान्ता प्रतिपाद्यं ब्रह्म न भवति । कुतः ईक्षतेः । सदेव सौम्येदमग्र आसीदेकमेवा द्वितीयमित्युपक्रम्य 'तदैक्षत बहुस्याम्प्रजायेयेति' । 'तत्तेजोसृजत' । तथान्यत्र 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत् नान्यत् किञ्चन भिषत् स हक्षत लोकान् सृजा इति स इमान् लोकान् सृजते' ति।
- (३) पूर्वपक्षिणः परिहारः । अप्यन्यथानुमेदमिति चेत् एवमप्यन्यथा वयमनुमास्यामहे यथा नाप्रतिष्ठादोषो भविष्यति । न हि कोपि तर्कः प्रतिष्ठितो नास्तीति वाकुं शक्यते । व्यवहारोच्छेदप्रसङ्गात् । "आर्षं धर्मोपदेस्य वेदशास्त्रविरोधिना यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्म वेद नेतर" इति स्मृतिः । सावद्यतर्कपरिहारेण निरवेद्यस्तर्कः प्रतिक्तव्यो भवतीति चेत् । एवमप्यविमोक्षप्रसङ्गः ।
- (४) प्रधानस्य केवलस्य कारणवादो निराकृतः पुरुषप्रेरितस्य कारणत्वमाशङ्य परिहरति । पुरुषः पङ्गुन्धमारुह्यान्वोन्योपकशिय गच्छति यथा वायः कान्तं सन्निधिमात्रेण लोहेक्रियामुत्पादयति एवमेव पुरुषाधिहितं पुरुषसन्निहितं वा प्रधानं प्रवर्तिष्यत इति चेत् । तथापि दोषस्तदवस्थः । प्रधानप्रेरकत्वं पुरुषस्य स्वाभाविकं प्रधानकृतं वा ।

प्र.२ कोष्पला वे सूत्रो अणुभास्य अनुसार समभापो.

(१०)

- (१) अत्ताचराचरग्रहणात् । १-२-९
 (२) अक्षरमम्बरान्तधृतेः । १-३-१०
 (३) पत्युरसामञ्जस्यात् । २-२-३७
 (४) ज्ञोत एव । २-३-१८

प्र.३ गभे ते वे पर नोँध लपो.

(२०)

- (१) अणुभास्यना टीकाकारो
 (२) सांभ्यमतनुं पल्लेलाचार्ये करेलुं भंडन
 (३) श्रीवल्लेलाचार्यना भते प्रमाला
 (४) श्रीवल्लेलाचार्यनी व्याभ्यान पद्धति

प्र.४ 'अणुभाष्यं द्विकर्तृत्व' - यथो. (१५)

अथवा

प्र.४ श्रीवल्लभाचार्यना भते ब्रह्मणुं स्वरूप यथो. (१५)

प्र.५

(अ) गभे ते अक सानुवाड सभज्ञपो. (१०)

(१) अत्रोच्यते - यदुलम् अविद्यानिवृत्तिरेव मोक्षः सा च ब्राह्मविज्ञानादेव भवतीति तदभ्युगम्यते । अविद्यानिवृत्तये हि वेदान्तवाक्यैर्विधित्सितं ज्ञाने किंरूपमिति विवेचनीयम् । किं वाक्या द्वाक्यार्थज्ञानमात्रम् उत तन्मूलमुपासनात्मकं ज्ञानमिति । न तावद्वाक्यजन्यं ज्ञानम्, तस्य विधामन्तरेणापि वाक्यादेव सिद्धेः तावन्मात्रेणाविद्या-निवृत्त्यनुपलब्धेश्च जच वाच्यं भेद-वासनायामनिरस्तायां वाक्यमविद्या निवर्तके ज्ञानं न जनयति, ज्ञाने जातेऽपि सर्वस्य सहसैवभेदज्ञानानिवृत्तिर्न दोषाय ।

(२) इत्यादिना प्रब्रह्म स्वभाव त एव निरस्तनिखिलदोषगन्धं, समस्त-कल्याणगुणात्मकं, जगदुत्पत्तिस्थितिसंहारान्तः प्रवेशनियमनादिलीलं प्रतिपाद्य, कृत्स्नस्य चिदचिदस्तुनः सर्वावस्थावस्थितस्य पारमार्थिकस्यैव परस्य ब्रह्मणः शरीरतया रूपत्वं शरीररूप तन्वंशशलिविभूत्या दिशब्दैस्ततच्छब्दसामाना धिकरण्येन चाभिधाय तद्विभूतिभूतस्य विद्रस्तुनः स्वरूपेणावस्थितमचिन्मश्र तया क्षेत्रज्ञरूपेण स्थितिं चोक्त्वा क्षेत्रज्ञावस्थायां पुण्यपापात्मक-कर्मरूपाविद्यावेष्टित्वेन स्वाभाविक ज्ञानरूपत्वानु संधान चिद्रूपार्थाकारतयानुसंधानं च प्रतिपादितमिति ।

(ब) नीयेनाभांथी डोर्धपो अक श्रीभाष्य अनुसार सभज्ञपो. (१०)

(१) एकमेवाद्विलयम्

(२) नेह नानास्ति किंचन

प्र.५ गभे ते भे विशे नोर्ध लभो. (२०)

(१) ब्रह्मविज्ञानानुं पूर्वपृतः

(२) श्रीरामानुजना भते प्रत्यक्ष प्रभाण

(३) श्रीसभ्रदाय

(४) बाह्य-बाधकभाव
